

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci **žalobkyně: MUDr. J. V.**, zast. Alexandrem Petříčkem, advokátem se sídlem Chrastavská 188/27, Liberec, proti **žalovanému: Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U jezu 642/2a, Liberec 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2011, č. j. OÚPSŘ 84/2010-rozh., za účasti **osob zúčastněných na řízení: I) obec Bílý Kostel**, se sídlem Bílý Kostel č. 206, **II) R. S.**, zast. Janem Stejskalem, bytem Kunratická 286, Liberec, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci, ze dne 27. 3. 2013, č. j. 59 A 16/2011 - 78, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e** odkladný účinek **n e p ř i z n á v á.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2011, č. j. OÚPSŘ 84/2010-rozh. Tímto rozhodnutím rozhodl žalovaný o odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Městského úřadu v Chrastavě č. j. Výst.:0/2378/2009/GB (dále jen „rozhodnutí správní orgánu I. stupně“) ze dne 5. 2. 2010 tak, že výrok pod bodem II. zrušil a v ostatních částech napadené rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo stěžovatelce ve výroku v bodě I. podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), nařízeno odstranění stavby vodovodní přípojky pro RD č. p. x P. z p. p. č. x k. ú. B. K. n. N. a ve výroku v bodě II. podle § 130 odst. 1 stavebního zákona bylo stěžovatelce uloženo předložit návrh technologického postupu prací při odstraňování stavby, včetně nutných opatření k vyloučení, omezení či ke kompenzaci případných negativních důsledků na životní prostředí v okolí stavby.

Nejvyšší správní soud vyzval usnesením ze dne 2. 5. 2013, č. j. 9 As 40/2013 - 4, stěžovatelku, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení doplnila kasační stížnost o důvody, pro které napadá v záhlaví označený rozsudek krajského soudu. Usnesení nabylo právní moci dne 6. 5. 2013. Kasační stížnost byla řádně doplněna dne 6. 6. 2013.

Součástí kasační stížnosti je také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který stěžovatelka odůvodnila tím, že za situace, kdy existuje vydané správní rozhodnutí, jímž je stěžovatelce ukládána povinnost týkající se jejího vlastnického práva (nakládání s majetkem), by po případné realizaci správního rozhodnutí nemohl být následný stav napraven běžnými prostředky.

Žalovaný k návrhu na přiznání odkladného účinku uvádí, že stěžovatelka neunesla důkazní břemeno k prokázání důvodů pro jeho přiznání z důvodu, kdy v návrhu neuvedla žádný, zákonem předpokládaný, relevantní důvod pro vyhovění žádosti. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhuje nevyhovět návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), může kasační stížnosti na návrh stěžovatele přiznat odkladný účinek, přičemž přiměřeně použije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. upravující odkladný účinek žaloby.

Dle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je proto třeba, aby se Nejvyšší správní soud primárně zaměřil na zkoumání, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by dokládaly možnost vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám. Tyto skutečnosti jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, který musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a uvést její intenzitu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského nebo městského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

Charakter odkladného účinku spočívá v jeho mimořádnosti a bylo na stěžovatelce, aby předložila všechny argumenty, na základě kterých se domnívá, že by pro ni realizace rozsudku krajského soudu znamenala újmu, která je reálná a nepoměrně větší, než jaká by mohla vzniknout jiným osobám.

To se však v projednávané věci nestalo. Stěžovatelka poukázala pouze na to, že správním rozhodnutím je stěžovatelce ukládána povinnost týkající se jejího vlastnického

pokračování

práva a že následný stav by nemohl být napraven běžnými prostředky; v čem konkrétně by jakákoliv újma měla reálně spočívat, neuvedla. Její tvrzení proto není možné považovat za dostatečné pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud není v otázce prokazování nepřiměřenosti možné újmy na straně stěžovatelky v důsledku nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti povinen ani oprávněn samostatně dohledávat skutečnosti, která tvrzení stěžovatelky v návrhu prokazují.

Za dané situace tedy nelze jinak, než stěžovatelkou dovozovaný následný stav vyhodnotit jako ničím nepodložený, bez jakýchkoli skutkových tvrzení, které by osvětlovaly, jakou konkrétní újmu by pro ni znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Za této situace zde není na místě přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené vyhodnotil, že stěžovatelka neprokázala existenci podmínek pro přiznání odkladného účinku stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. Z tohoto důvodu nebylo možno odkladný účinek kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu